

DOG KANARYJSKI

(Dogo Canario)

POCHODZENIE: Hiszpania.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA : 04.07.2011

UŻYTKOWOŚĆ: Pies pilnujący stad bydła.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 2 Pinczery, sznauclery, molosy i szwajcarskie psy do bydła.
Sekcja 2.1 Molosy typu mastyfa.
Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY : Pies typu molosa, pochodzi z Wysp Kanaryjskich – Teneryfy i Gran Canaria.

Wydaje się, że powstał ze skojarzenia znanego tam z czasów przedhiszpańskich lokalnego psa „majorero” i rozmaitych molosów, przywiezionych na wyspy.

Z kojarzeń tych powstała jednolita grupa psów w typie mastyfa, średniej wielkości, o maści pręgowanej lub płowej, z białymi znaczeniami. Cechują się one charakterystyczną budową molosa, są silne, a jednocześnie szybkie, mają twardy charakter i żywy temperament, i są oddane właścicielowi.

W wieku XVI i XVII ich liczba znacznie wzrosła, i z tego czasu pochodzą liczne wzmianki pisemne, jak ta w *Cedularios del Cabildo* (roczniki miejskie), w których opisana jest użytkowość psów, wykorzystywanych do stróżowania i pilnowania stad bydła.

WRAŻENIE OGÓLNE: Średniej wielkości pies w typie molosa, o prostokątnej głowie, z czarną maską. Krzepki, o harmonijnych proporcjach.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość tułowia większa od wysokości w kłębie, zwłaszcza u suk. Długości czaszki do długości kufy 60 do 40%. Szerokość czaszki wynosi 3/5

całkowitej długości głowy. Odległość od łokcia do podłoża powinna stanowić 50% wysokości w kłębie u samców i nieco mniej u suk.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT :

Pies o spokojnym sposobie bycia i czujnym wyrazie. Szczególnie nadaje się do stróżowania i pilnowania bydła. Temperament wyrównany, bardzo pewny siebie. Szczeka głośno, niskim głosem.

Nadzwyczaj oddany właścicielowi, posłuszny i łagodny wobec całej rodziny, ale podejrzliwy wobec obcych.

Pewny siebie, pełen godności, z dystansem. Przy pobudzeniu sylwetka zdradza zdecydowanie i ożywienie.

GŁOWA:

Masywna, brachycefaliczna, krótka, pokryta grubą skórą. Kształt niemal sześcienny, tylko lekko wydłużony. Linie profilu równoległe lub lekko zbieżne.

Mózgoczaszka:

Czaszka: Trochę wypukła tak w płaszczyźnie podłużnej, jak i poprzecznej. Czoło raczej płaskie. Długość czaszki prawie taka sama, jak szerokość. Wyraźne łuki jarzmowe, dobrze, ale nie przesadnie rozwinięte policzki i mięśnie szczęk, luźna skóra. Guz potyliczny tylko lekko zaznaczony.

Stop: Wyraźny, ale nie ostry. Bruzda czołowa wyraźna, przebiega na mniej więcej dwóch trzecich długości czaszki.

Trzewioczaszka:

Nos: Szeroki i mocno pigmentowany na czarno, w jednej linii z górną krawędzią kufy. Nozdrza duże, pozwalają na swobodne oddychanie.

Kufa: Krótsza od czaszki, zazwyczaj jej długość wynosi około 40% całkowitej długości głowy. Jej szerokość stanowi 2/3 szerokości czaszki. Bardzo szeroka u podstawy, trochę zwęża się ku końcowi. Grzbiet nosa prosty, bez fałd.

Wargi: Górna warga obwisła, ale nieprzesadnie. Oglądane z przodu wargi schodzą się, tworząc odwrócone V. Fałde trochę rozbieżne. Wewnętrzne strony warg ciemne.

Uzębienie: Zgryz nożycowy lub lekki przodozgryz (max. 2mm), cęgowy tolerowany, ale niepożądany, gdyż powoduje szybsze zużycie zębów. Szeroko rozstawione kły.

Zęby duże i solidnie osadzone w dziąsłach. Duże trzonowce, małe siekacze, potężne kły.

Oczy: Lekko owalnego kształtu, średniej wielkości do dużych. Osadzone szeroko, ani zapadnięte, ani wypukłe. Powieki czarne, dobrze przylegające, nie mogą być obwisłe. Barwa oka waha się od ciemno brązowej do brązowej, w zależności od umaszczenia, w żadnym razie oczy nie powinny być jasne.

Uszy: Średniej wielkości, szeroko osadzone, pokryte krótkim, delikatnym włosiem. Swobodnie zwisają po bokach głowy. Mogą być złożone w kształt płatków róży. Osadzone nieco powyżej poziomu oczu. Uszy osadzone wysoko i blisko siebie są uznawane za nietypowe. Jeśli przycięte, muszą prosto stać.

SZYJA:

Krótsza od głowy. Na spodzie szyi skóra luźna, tworzy niewielkie podgardle. Szyja mocna, prosta, cylindryczna i dobrze umięśniona.

TUŁÓW :

Długi, szeroki i głęboki,

Linia górna: Prosta, bez deformacji, utrzymywana przez dobrze rozwinięte, choć słabo widoczne mięśnie. Wznosi się lekko od kłębu do zadu. Wysokość w zadzie o 1 – 2 cm wyższa niż w kłębie.

Zad: Średniej długości, szeroki, zaokrąglony. U suk zwykle szerszy. Nie powinien być długi, gdyż ogranicza to ruch.

Klatka piersiowa: Bardzo pojemna, o dobrze rozwiniętych mięśniach. Oglądana z przodu i z boku głęboka, sięga co najmniej do łokcia. Obwód klatki jest o 45% większy od wysokości w kłębie. Dobrze wysklepione żebra.

Linia dolna : Brzuch trochę podciągnięty, nie może być obwisły. Słabizna niezbyt wyraźna.

OGON:

Gruby u nasady, zwęża się ku końcowi, sięga do stawu skokowego, ale nie niżej. Osadzony średnio wysoko.

Przy pobudzeniu wzniesiony szablasto, nie może być zakręcony nad grzbietem ani położony na nim. W spoczynku wiszący, na końcu lekko zakręcony.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie:

Łopatki: Wyraźnie skośne.

Ramię : Tworzy wyraźny kąt z podramieniem, które jest proste, mocne i dobrze umięśnione.

Łokcie : Nie mogą być wciśnięte pod tułów ani odstające. Odległość od łokcia do podłoża powinna wynosić 50% wysokości w kłębie u psów, nieco mniej u suk.

Śródrezcze: Bardzo mocne i lekko nachylone.

Łapa: Kocia, okrągła, o niezbyt mocno zwartych palcach. Opuszki mocne i czarne. Pazury czarne, białe niepożądane, choć zdarzają się przy białych znaczeniach.

Kończyny tylne: Mocne i równoległe, bez deformacji.

Udo: Długie i dobrze umięśnione. Kątownie niezbyt głębokie, ale dostateczne.

Staw skokowy: Niski i wyraźny.

Łapy: Nieco dłuższe od przednich, poza tym identyczne.

CHODY:

Ruch doga kanaryjskiego jest zwinny, elastyczny i przestrzenny, z dobrym wykrokiem. Ogon noszony nisko, głowa tylko trochę powyżej poziomu grzbietu, wyżej wzniesione są jedynie przy pobudzeniu.

SKÓRA:

Gruba i elastyczna, na szyi luźniejsza. Przy pobudzeniu na czole tworzą się zmarszczki, ułożone symetrycznie od bruzdy czołowej.

SZATA:

Sierść: Krótka, gruba, przylegająca, bez podszerstka (może on występować tylko na szyi i na tylnej stronie uda), w dotyku twarda. Na uszach bardzo krótka i delikatna, trochę dłuższa na kłębie i tylnej stronie ud.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lęklivość.
- Niezrównoważony temperament.
- Depigmentacja nosa lub warg.
- Tyłozgryz.
- Zad niższy od kłębu. Opadająca linia grzbietu.
- Oczy niebieskie lub różnobarwne.
- Ogon cięty.

Każdy pies o nienormalnej budowie i/lub przejawiający zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa normalnie wykształcone jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.